Ч. 136 (12.502). Львів, неділя 22. червня 1930. Poostowa oplata zaplacono ryczaltem. Рік LI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.

Конто почт. щадн. 143.322.

Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.

Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем.

Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 27·50 „
Річно 55·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Всілякі реставрації.

Монархічні й інші.

(Від нашого кореспондента)

Париж, 15. червня 1930.

I.

Карло, родом із католицької галузі Гогенцолернів („Зіґмарінґен“), вибраний проти волі Австрії та за тихою згодою всемогучого — тоді ще! — Наполеона III. і Прусії, правителем Румунії, потайки, переодягнений за купця, всів на корабель і, обманувши австрійську сторожу, зїхав Дунаєм вниз, аж до Румунії. Допливши туди, він висів на беріг, скинув чужу одежу і представився румунам під власним прізвищем. Вони його привитали і посадили на престолі, а Европа, в цьому числі й неприхильна йому Австрія, майже вмить його признала. Бо в політиці (а може взагалі в усіх наших бідолашних, людських справах) нема нічого удачнішого від успіху, або — як хочете — нема нічого успішнішого від удачі.. Що зрештою виходить на одно і те саме.

Карлови І-ому, як знаємо, повезло. З князя-управителя він, спершу при допомозі російських військ, а далі й за згодою і підмогою Австрії, ріс у силу, аж виріс на короля; в ході свойого довгого володіння (від 1866 року, року Садови!) він спровола вспів трохи причесати варварську Валахію тай причепурити її на полукультурну сьогоднішню Румунію. Не повезло натомісць його братови Антонови, покликаному кілька років пізніше на престіл Еспанії. Проти покликання цього запротестував уряд Наполеона III. на руки тодішнього голови Гогенцолернського роду, пруського короля Вільгельма І. Протест мав успіх: Вільгельм І. заявив, що його свояк відмовляється від еспанської кандидатури. Одначе Наполеон III. (чи то пак ґенеральський гурток, що інтригував довкола амбітної цісареви Евгенії) цею заявою не вдоволився, а поставив Вільгельмови доволі неозначене домагання „гарантій“ на те, що ніякий Гогенцолерн ніколи не сяде на еспанському престолі. Цим напасливим актом французької дипльоматії з місця покористався Бісмарк. Переконаний, що до війни з Францією скорше чи пізніше мусить прийти, він запевнився в штабі про воєнну готовість Прусії тай так образливо сформулував комунікат про відмову короля на нове французьке домагання гарантій, що Париж відповів на цю історичну „депешу Емську“ — відповілю війни. Вмить залунали париські бульвари похідними маршами зле ворожених і ще гірше ведених полків, що під окликами „До Берліна!“ подалися на схід, проти наступаючих пруських і союзних військ. Замісць до Берліна, вони зайшли до Седану. Наполеонському цісарству 1871 року прийшов амінь; зродилося і швидко в небувалу потугу розрослося цісарство соборної Німеччини, яке вже в самий свій засновок поклало й зародок свойого упадку. Анексія Альзасії й Льотарингії спричинила французьку відплату 1914—1918 рр. і — все те, що сьогодні кишить по всіх кінцях Европи, з більшовизмом включно...

II.

Не думаємо, щоби приліт Карла II. до Букарешту мав викликати наслідки такої величезної, страшенної ваги. Одначе — хто його знає? Покищо з усіх сторін запевняють, що вже та волоська чудасія — ніщо інше, як тільки внутрішня румунська справа, до якої стороннім зась. Може воно і так, а може й не зовсім так. Хто там знає, що там виклювалось в голові прогнаного на заслання королівського синка за час його мандрівок по Европі! Нема сумніву, що він за той час не за самими тільки пригодами вганявся і не самими тільки радощами Мон-мартру впоювався, а що й якісь політичні пляни він собі намотував. Які? Тут ми в сфері чуток, може й простих сплетень, яким воєж таки не можна відмовити деякої психольоґічної оправданости. Вигнанець з пересердям дивився на те, що ділося в Румунії під його відсутність: і оліґархічна боярщина з карикатурним парляментаризмом, мовляв, йому противна у внутрішній політиці; і залежність від Польщі йому, кажуть, остогидла в політиці закордонній. Якоюсь питомою волоською породою фашизму Карло II. хоче, мовляв, відродити зіпсовану румунську левантійщину у внутрішньому колі, а на зверх — він, мовляв, хоче повести країну якимись новими шляхами.

З усього того може й нічого особливого не вийде, тай Румунія може й далі бристиме в тій, що досі, калабані внутрішньої зіпсованости і зверхньої залежности від Варшави. Але може вийти і щось інше — от, хочби якась самостійна авантюра з більшовиками. В теперішній европейській нерівновазі доволі одній цеголці покотитися, а вся штучна будівля імперіялізмів між Чорним Морем і Балтійським Морем, сплоджених Версайським і іншими „мировими“ договорами, може раптом гримнути в руїну.

III.

Одначе це — розмірно сумнівні й далекі історії — далекі, хоча може й не дуже. Натомісць є перед нами інші, ближчі, майже безпосередні й наявні політичні комбінації визначної ваги, яких черга розпочалася відлетом Карла з Бурже, під Парижем, до Румунії.

Серед столиць, які перші поспішилися заявити, що реставрація Карла II. — єдино й виключно тільки внутрішня румунська справа, до якої нема чого чужині встрявати пальці, найпершою була столиця Угорщини, Будапешт. Звідки такий поспіх і така ввічливість? Чейже не з любови до румунів: люблять-же їх мадяри більше-менше так, як наш земляк. Не з любови, то значить — чому саме? Тому, що мадярський уряд бачить у нагальній реставрації Карла II. знаменитий, безцінний „прецеденс“ для своєї, угорської реставрації, і то мабуть уже на близьку мету.

Річ відома, що Угорщина досі не має на свойому престолі монарха, правного наслідника пок. Карла, тільки тому, що проти реставрації Габсбурґів стає дуба Мала Антанта. На мобілізаційних погрозах держав Малої Антанти розбилася свого часу спроба (також повітряним шляхом!) пок. Карла вернутися на угорський престіл. Від розвалу двоголової монархії Угорщина все таки не перейшла на републику. Адмірал Горті рахується тільки реґентом і „держителем місця“ правного короля, яким є малолітній архикнязь Отто. Та саме під кінець цього року прийде й кінець малолітности його. Угорські монархісти стоять на тому, що з днем своєї повнолітности архикнязь Отто має сісти на прадідному престолі, і — нічтоже сумняшася — вже від довшого часу вони ведуть дуже пильні дипльоматичні підготовки для того, щоби чужина також у цю реставрацію не встрявала своїх пальців, а залишила її самим мадярам, як „внутрішню“ угорську справу.

В таких обставинах реставрація Карла в Румунії їм ідеально припала на руку.

IV.

Зрештою, мадярські реставраційні зусилля загально відомі. Натомісць значно менше відомі реставраційні зусилля Австрії. Подробиць їх ані не можемо знати, ані, якби знали, не могли б тут широко розповідати. Одно тільки можна сказати — і то зовсім певно, на підставі інформацій з найкращого джерела, — що остання подорож віденського канцлера Шобера, старого і вірного слуги Габсбурґів (шеф політичної поліції у Відні!) була не тільки виправою по „золоте руно“, тобто позичку для Австрії, а так само, чи може ще більше — прощею за тихий дозвіл монархічної реставрації в Австрії. Найлекше далася йому ця згода в Льондоні, де ґрунт був від довгої руки підготований колами льорда Ротемера, котрий не від нині цікавиться Угорщиною тай стоїть за реставрацію в Будапешті, а за тим і у Відні. Не так легко пішло в Парижі, але й тут кінець кінців Шоберові повезло: французи і гроші дадуть, і на реставрацію потиху згодилися — зрозумівши, що найкращою порукою проти ненависної злуки Австрії з Німеччиною (републиканською чи навіть монархічною) буде реставрація Габсбурґів в Австрії. Також Італія дала згоду, з огляду на свою дружбу з Угорщиною.

А коли ці великі риби погодилися на вільнову монархії в Австрії й Угорщині (у формі якоїсь особистої унії), то ворогування залежної від них Малої Антанти мусять обмежитися на словесні протести, без мобілізаційних діл.

V.

Крушаться ось так одно за одним „досягнення“ Версалю, Сен-Жермену, Тріянону. Річ певна, всі вони до чиста не покрушаться, тай до повної реституції „статус кво“ зперед війни не прийде. Одначе воно й не потрібне, і навіть не таке вже бажане. Важне щось інше. Кинена під ноги історичного соперника Батьківщина — єдиний з країв Габсбурґської спадщини, який не одержав волі! — мусить ще ждати своєї реставраційної черги — святі знають, як ще довго.

На всякий спосіб реставраційний дзвін не залунає в цій безталанній країні щонайменше так довго, поки не погасне теперішня безнадійно абсурдна соціяльно-політична система на сході Европи.

Бо не забуваймо, що попалася Батьківщина

а цута не з вини Версалю ні навіть Сен-Жермену, а єдино й виключно тільки з вини тієї кромішної системи, що розпоясилася між Чорним, Балтійським і Білим Морями, і яка і свідомо нас продала — в Ризі! — і самим фактом своєї потворности заставила переможців світової війни спертися на нашого історичного противника...

Польська еміґраційна політика.

Еміґрація — конечне зло. — Польський Еміґраційний Уряд та його вшехпольські співробітники. — Польські заморські кольонії ціною українських еміґрантів.

Коли ми пізнали, якою важною є справа еміґрації для нації, для її розвою, для її майбутнього, є надзвичайно важно розглянути нам, серед яких умовин відбувається еміґрація із західно-українських земель під Польщею.

Не місце тут застановлятися, чи взагалі потрібна еміґрація. Вона істнує і з тим фактом як *конечним злом*, треба годитися та старатися всіми силами це конечне зло так зменшувати, щоб нація понесла при цьому якнайменші втрати. Що більше: нам треба старатися осягнути по можности й користи, які може дати народові еміґрація.

Еміґрація ділиться на сезоново-зарібкову та поселенчу. Ясно, що для нації кориснішою є зарібково-сезонова еміґрація, бо такий еміґрант вертає у край із заробленим грошем. Поселенча еміґрація повинна йти в краї, де відповідає на-

шому еміґрантові підсоння та де наші люди моглиб поселюватися компактно цілими масами, щоби в цей спосіб охоронитися перед денаціоналізацією. Лише в таких оселях при помочі церкви, школи і своїх установ еміґрант не зірве звязків зі старим рідним краєм, і буде й надалі його добрим та вірним громадянином.

В Польщі управильнює еміґрацію закон з 1927 року. Виконуючим орґаном є „Еміґраційний Уряд“ при Міністерстві Суспільної Опіки та Державні Уряди Посередництва Праці по повітах. Отже цілою еміґрацією в Польщі кермує Еміґраційний Уряд. Він дає концесії корабельним лініям, дає дозвіл на вербунок до країв, які уважає за корисні, словом: він є всемогучим у ділянці еміґрації. Для помочі у його праці створено „Науковий Інститут Еміґраційний“, який має завдання науково досліджувати справу еміґрації та видає свій „Квартальнік“ і „Пшеґльонд Еміґрацийни“.

Як уряд переводить у життя свої закони та до яких „наукових“ вислідів доходить „Науковий Інститут“ — це нас у першу чергу обходить. Науковий Інститут Еміґраційний віддав уряд в руки знаного ендецького професора зі Львова Ґломбінського та його пупіля, редактора „Квартальніка“, д-ра Залеського. Вже ті навзища говорять пророчисто, в якому напрямку йдуть наукові „досліди“ над справою еміґрації меншостей.

І так у другім томі „Квартальніка“ з 1929 р. д-р Залецький у статті „Дві орієнтації в польській політиці міґраційній“ пише: „Мусимо вийти з теперішнього загумінку в ділянці еміґраційної політики і сміло виплисти на далекі і глибокі води „експанзії народовей“. Молодий наш державний організм, обіймаючий у собі около 30 проц. непольських елементів, не може дивитися байдужим оком на великанські економічні процеси, кріпко й нерозділько звязані з рухом населення. Не може бути для нас річю байдужою, який є наш природний приріст населення і які форми прибирає міґрація як внутрішня, так і зовнішня. Адже від тих рухів населення залежить наша структура і фізіономія державна й національна, бож держава і нарід — це людські твори“. Отже справа ясна і тому конклюдує автор так: „Ріжниця поміж польським табором ліберальним (санаційним-федералістичним) і націоналістичним є лише ріжницею методи, а не цілі, котрою було, є і буде піддання цілого простору Польщі якнайбільшому насиленню польським елементом, без чого нема можливости культурного опанування земель Польщі“... Таким чином ще раз стверджується те, що ми всі добре знали і знаємо, а саме, що в справі непольських народів Польщі і їх асиміляції є повна згода між санаторами й ендеками.

На цих основах треба вести, як бачимо, еміґраційну політику Польщі і ці основи є засадами Еміґраційного Уряду. З непольських територій треба якнайбільше вивезти населення на постійне поселення, а на сезонові роботи нехай їдуть поляки, зароблять гроші і вертають збогачені до краю.

П. Залецький радить переводити практично свої тези в життя так: Він переходить еміґраційні краї за краями, зачинаючи від Франції, союзника Польщі. Франція потребує чимраз менше промислових робітників, зате у Франції є до 3 міліони гектарів ріллі, яка чекає на інтенсивну управу, з якої то ріллі поважна часть взагалі лежить облогом. Франції дасть Польща „досконалеґо працовніка-продуцента осадніка“ — і „приспорить їй на дальшу мету не тільки мешканців, але й повновартних громадян з духа і французької мови“. За убуток кількох сот тисяч еміґрантів у Польщі в користь Франції обовязана остання постаратися про „право для Польщі принаймеше до одного кольоніяльного мандату з понімецьких кольоній“. За таку ціну Польща може помогти Франції в її тяжкій популяційній проблємі.

Виказавши цифрами, які користи буде мати польський промисл, а особливо текстильний, з власних кольоній (бо буде власна бавовна), кінчить Залецький свої виводи так: „Франція бендзє мусяла поґодзіць сен з тем, би континґент еміґрантув рольнікув з Польскі становілі Русіні і Бялорусіні“. — Ясно, як на долоні: за кілька-сот тисяч українських і білоруських еміґрантів має дістати Польща кольонії, а на місце наших і білоруських еміґрантів прийдуть польські осадники! Словом, тві печені нараз!

М. Кнігиницький.

В безконечній черзі...

УВО ПЕРЕД СУДОМ.

Дня 18. ц. м. на внесок прокуратора, трибунал зарядив на 3 години *тайність* розправи і відкинув внесок д-ра Шухевича, щоби на салі залишити як мужів довіря оборони, журналістів, посла Д. Паліїва, Ол. Бабія, Шавяка та редакторів „Хвилі“ й інших двох польських ґазет, тому сьогодні можемо подати звідомлення тільки із розправи 20. ц. м., а продовження зізнань ком. Івахова підчас тайної розправи не може бути опубліковане.

Розправа дня 20. ц. м. почалась читанням виписків із книг „Академічного Дому“ для вияснення питання, чи обв. Попадюк підчас вибуху бомб мешкав в „Академічнім Домі“ і чи був у Львові.

Прочитано також документ, для ствердження факту, що обв. Кирилюк в р. 1928 був суджений за участь у листопадових демонстраціях й обвинувачений в державній зраді, але був присудом лави присяглих звільнений.

Внески оборони.

Після цього д-р Старосольський ставить кілька внесків оборони: 1) покликати на свідків вязнів Адама Уздровського, Івана Савку та Осипа Беріня, на ствердження факту, що обв. Огородник, перебуваючи з ними в арешті, показував їм на пятах сліди від побоїв та нарікав, що поліція биттям вимушувала зізнання; 2) покликати на свідків вязнів Давида Бавера й Олексу Солтиса на доказ, що обв. Махницького поліція завертала зі слідчого суду до поліційних арештів; 3) покликати на свідків Осипа Навроцького і Петра Постолюка на ствердження факту, що обв. Клішівна, працюючи в „Червоній Калині“ не могла належати до УВО, Яна Щирека і редактора Евгена Турбацького як свідків на доказ, що у Львові поліція має телефонічних підслухачів, тому УВО не могло послуговуватись телефоном „Червоної Калини“ для конспіративних цілей; 4) покликати на свідків посла Дмитра Паліїва та Івана Тиктора на ствердження факту, що „Новий Час“ не є орґаном УВО, але приватною власністю кількох осіб; 5) дир. Миколу Заячківського та Альфреда Будзиновського на доказ, що „Сокіл“ є аполітичною орґанізацією і що тим самим зізнання комісаря Івахова минаються з правдою; 6) прочитати акти з процесу Атаманчука і Вербицького і ствердити, що присяга УВО має зовсім інший зміст, як це зізнавали функціонарі поліції в цьому процесі; 7) свідка Степана Цара на доказ, що Крушельницький не намовляв його палити ліса у Винниках; д-ра Остапа Прийму на доказ, що обв. Крушельницький, вернувши з Волині, був недужий і не міг виконати тих провин, в яких його обвинувачується; 8) покликати на свідків Марію Дудкевич та Ярослава Сіменовича на доказ, що поголоски про те, що покійного Величковського не отроїла УВО, але, що причина його смерти не вияснена. При цій нагоді оборонець заявляє, що українське суспільство ніколи не моглоб одобрити скритовбивства при помочі отруї та що УВО ніколи трутиною не послуговувалась 9) внесено також покликати на свідків Василя Ґеника, на доказ, що обв. Колодзінський підчас вибуху не був у Львові, та Степана Вербицького, Михайла Семена, Івана Убацького, Дениса Гевка, Олексу Іваночка та ключника арештів Завішу; 10) пропонований обороною свідок д-р В. Щуровський, теольоґ Руденський, Ірена Дудкевич та проф. Антін Крушельницький малиб свідчити у справі обв. Тараса Крушельницького.

Д-р Шевчук поставив внесок, покликати на свідка Любу Гаврищаківну у справі Попадюка та студ. Богдана Кравціва на доказ, що в „Акад. Домі“ мешкають студенти ріжних політичних переконань, та що не всі вони є членами УВО, як це твердив аґент Ковальчук.

Обор. д-р Ганкевич вносить покликати на свідків д-ра Костя Бірецького, адвоката в Городку Ягайл. та Оксану Білевську і д-ра Ст. Біляка та його жінку на доказ, що обв. Біда підчас вибуху бомб був занятий у канцелярії адвоката Бірецького в Городку; свідків В. Йойка, І. Телюха, Теофіля Хмелика, Яросл. Шевчука, Мик. Шевчука, Ірену Шевчук, Стефанію Антонік, М. Теслюка на доказ факту, що цілих 4. місяці перед вибухом бомб поліція слідила за обв. Білою, знала кожний його крок, тому Біда не міг брати участи в підкладанні бомб на „Східних Торгах“; свідків Маврикія Штахеля на доказ, що обв. Кирилюка на поліції били: Теодора Пйотровського, Франца Сою, Яна Айхельберґа, Казимира Махара, Петра Ковальчука на доказ, що вище названих, підчас їх побуту в арештах била поліція в такий спосіб, як обвинувачених членів УВО. Оборонець д-р Ганкевич мотивуючи свій внесок говорить: Прошу не думати, що внесок оборони про допущення свідків на ствердження факту, що обвинувачених били, це демонстрація українців проти польської поліції. Колиб такі факти сталисъ і в українській державі і колиб українська поліція била вязнів, то ми вважалиб своїм обовязком вимагати від суду вглянути в цю справу. Ми знаємо, що польській поліції далеко до англійської, але всеж знаємо, що биття вязнів у Польщі заборонено законами і колиб удалось доказати факт биття вязнів, то з цього треба би витягнути відповідні консеквенції. Вияснення справи тортур на поліції лежить і в добре зрозумілім інтересі Польщі.

Далі д-р Ганкевич вносить покликати на свідків: б. маршала Войцеха Тромпчинського, маршала сойму Гната Дашинського, Зиґмунта Жулавського, д-ра В. Загайкевича, віцемаршала М. Галущинського, для ствердження факту, що положення національних меншин у Польщі є тепер гірше, як було за часів Австрії, що українці позбавлені в Польщі мінімальних прав та, що положення українського народу під Польщею від т.

зв. „травневого перевороту“ Пілсудського, не тільки не поліпшилось, але погіршилось.

Оборона показує УВО в іншім зеркалі, як комісар Івахів.

Приступаючи до обговорення зізнань комісаря Івахова про УВО, д-р Лев Ганкевич в імені оборони заявляє: „Пан комісар Івахів говорив про УВО дуже основно, але не сказав найважнішого: Чому повстала УВО, які політичні причини покликали УВО до життя, бо в світі ніяке суспільне явище не повстає без причин. Колиб УВО не мало ніяких суспільних підстав та рації до істнування, то для боротьби з УВО не треба булоб поліції, тільки першого ліпшого члена УВО підчас якогонебудь виступу публика побилаб так, як на днях у Львові побито комуністичного посла Росяка, якого з поломаними ногами відвезено до лічниці.

Далі д-р Ганкевич протестує проти „подлих калюмній“ аґента Ковальчука на УВО. Оборонець твердить, що УВО не є ніякою орґанізацією для гробння людей в стилю Борджія, а твердження комісара Івахова, що Коновалець бере від Німеччини 20.000 марок на свої цілі є неправдиві.

Оборонець предкладає рахунок д-ра С. Федака з „Земельному Банку“ і „Карпатії“ при посередництві яких д-р Федак висилав від 1928 р. свойому зятеві Коновальцеві до Берліна 5.287 німецьких марок і 745 долярів, а окрім того 753.56 німецьких марок. Рахунки цих банків доказують, що Коновалець живе в Берліні не на кошти німців, а за свої гроші.

Оборонець просить допустити до розправи свідка Осипа Райнлендера на доказ, що 1927 року, коли він доказував д-р Ст. Федакові, що його зять Коновалець за німецькі гроші купив у Берліні 10 камениць, то д-р Федак предложив Райнлендерові рахунки висланих ним грошей для Коновальця із його фондів.

Оборонець твердить, що можна полякам ненавидіти УВО, але ворога треба шанувати і тому не вільно представляти УВО як ватагу наємних ляндскнехтів, а її вожда як ватажка платних „ляндскнехтів“.

Тут оборонець д-р Ганкевич поставив внесок, який для всіх присутніх був сензацією: Д-р Ганкевич просить покликати як свідків посла Тадеуша Голувка, Леона Васілевського, та б. міністра Юзефського на ствердження факту, що УВО не бореться тільки проти Польщі, як це твердив комісар Івахів, а що навпаки командант УВО Коновалець, вернувши з Америки, переговорював з Анґлією та Францією та приступає до утворення 4 українських леґіонів для боротьби проти більшовицьких окупантів.

Таксамо, пропонований обороною свідок Вол. Дорошенко міг би ствердити, що твердження комісаря, начебто українські націоналісти боролись тільки проти Польщі, є неправдиві, бо В. Дорошенко, як еміґрант може доказати, що українські націоналісти 11 літ крІваво борються проти червоної Москви а траґедія українського націоналізму під Крутами і Базарем та розстріли тисячів патріотів від Чупринки почавши, є доказами цеї боротьби.

Оборонець д-р Шевчук ставить внесок покликати на свідків Любу Корній, Олену Івантишин, Івана Плахтину, В. Помірка, М. Дволіта, о. прелата Куницького і посла Ліщинського, Любу Гаврищак, та прочитати акти процесу проти Сайкевича, на доказ, що Сайкевич не міг втягнути Попадюка 1929 р. до УВО, бо сам перебував від 1928 року у вязниці, що очевидно є доказом, що обвинувачені при слідстві зізнавали самі на себе неправдиві факти, щоби уникнути побоїв.

Д-р Шухевич і д-р Старосольський долучились до внесків д-ра Ганкевича.

Після перерви прокуратор Ліпш спротивився всім внескам оборони, закидаючи їм безпідставність.

Після наради трибунал прихилився тільки до внеску оборони щодо допущення свідків Люби Витвицької, Олени Івантишин і Корна.

Всі інші внески оборони відкинені.

Сьогоднішна розправа мала оживлений, погідний настрій, як жадна перед тим. Реveляції д-ра Ганкевича про 4 українські леґіони проти більшовиків, внески в справі причин повстання УВО були на перервах дуже живо з гумором коментовані й обговорювані лавою присяглих, членами трибуналу і журналістами та публикою.

О.л.

Перший досяг консолідації.

Посвячення священичого літнища у Гребенові.

„Зелемінь“. — Так зветься положена на найкращому місці Гребенова (у скільських горах), над Опоровою кручею, велика прегарна вілля, яку набули цього року на власність священики львівської дієцезії, зорганізовані в кооперативі „Священича санаторія“. Ця молода, але рухлива кооператива, починаючи свою діяльність перед трьома літами, давала змогу своїм членам місячними однозолотовими ратами (тепер уже двозолотовими) сплачувати десятидолярові уділи, а оперуючи вміло й розумно призбираними грішми, вспіла вже цього року набути за ціну восьми тисяч долярів цей прегарний дім відпочинку. На чолі кооперативи стоїть о. ігумен **Климентій Шептицький** (голова Надзірної Ради), а до Дирекції входять загально відомі у нас зі своеї ініціятивности діячі, а саме: **о. крил. Дамян Лопатинський**, о. дир. **Юліян Дзерович** і парох Гребенова **о. Смачило.**

Придбання цього літнища — це перший позитивний досяг сконсолідованої праці нашого духовенства для потреб власного колективу. Жаль, що така праця прийшла аж так пізно. Скільки колективного добра, скільки культурних і національних надбань можна було досі придбати такою зорганізованою збірною працею, якщо вона булаб почалась перед кількадесяти роками. Але пропало. Томуто цей перший етап на полі зорганізованих, збірних зусиль нашого патріотичного духовенства треба тим раднійше повитати.

В четвер, 19. червня ц. р. відбулося торжественне посвячення „Зелеміні“, якого доконав Ексцел. митрополит Андрей в асисті епископа Н. Будки. В посвяченні брали участь, крім членів Дирекції та Надзірної Ради кооперативи, о. мітрат Т. Войнаровський, о. крил. і пос. Л. Куницький (ще хорий), оо. крилошани: Яцковський, Писецький, Ковальський, а далі о. Евз. Бачинський (заступник директора кооперативи) з Бережан і о. Семчишин зі Львова. Крім того брали в посвяченні участь численні літники з Гребенова і гребенівські громадяни. Ексцел. митрополит приїхав до Гребенова автом, відвідуючи по дорозі зі Львова Стрий, де взяв участь у Богослуженні з нагоди окружного ювилейного зїзду „Взаїмної Помочі українського вчительства“, а далі Синевідсько Вижне. До Гребенова митрополит приїхав коло години другої вполудне. Перед гребенівським мостом, при гарно-удекорованій повитальній брамі вижидала приїзду владики вся гребенівська парохія з процесією і парохом о. Смачилом на чолі.

У повитанні брали участь і карні лави гребенівських руховиків, що робили своєю поставою та вишколенням якнайкраще враження. Достойного Гостя повитав при брамі хлібом і сілю гребенівський війт Галема. Принявши хліб і сіль та подякувавши за привіт, владика удався разом з процесією до церкви. В церкві повитав митрополита іменем парохії змістовною проповідю о. Смачило, на що архипастир відповів теплим, батьківським словом, спрямованим до парохіян і пароха.

По тім відбулося само посвячення літнища (пенсіонату „Зелемінь"). На порозі віллі привитав владику хлібом-сіллю голова Надзірної Ради о. ігумен Климентій Шептицький. По коротенькій відповіди і подяці за привіт приступлено до самого акту посвячення, якого, як сказано, доконав сам Високопреосв. Андрей в асисті Преосв. Н. Будки.

Посвячений обєкт має 20 прегарних кімнат з бальконами (будівля двоповерхова) і з двома їдальнями. Кухня міститься у сутеринах. Весь будинок облятий безміром світла від ґірського сонця, далеко від дороги, під самим смерековим, старезним бором, але положений так, що з жадної сторони не заслонений на ділання соняшних промінчів. З усіх кімнат і бальконів будинку розгортається мальовнича панорама цілого Гребенова й окружаючих його гір. У те місце не долітає ніколи ні одна порошинка з гостинця, що особливо в святочні дні незвичайно оживлений рухом возів та авт усяких принагідних прогульковців. Словом „Зелемінь" має всі дані на те, щоби стати першорядним літнищем та у скорому часі розбудуватись на суміжних площах.

Літнище веде тепер пані Казаневичева, що разом зі своєю енергійною дочкою, студенткою Сонею, дбає і про добрі та здорові харчі для літників. Вони то при допомозі Дирекції кооперативи влаштували прийняття для владики і приїзжих гостей. В часі обіду дякував Ексцел. митрополитові за получене з такими великими трудами невигідної та тяжкої їзди зі Львова до Гребенова посвячення тієї нової відпочинкової оселі о. крил. Пасецький. У своїй відповіді митрополит особливо підкреслив вагу цього першого досягу нашого духовенства, що є виплином сконсолідованости, тобто збірних і зорґанізованих зусиль та звернув увагу на те, що започатковану працю треба ще більше скріпити та перенести її й на інші, досі маловживані, а то й занедбані ділянки, звязані з життям і бутям духовенства, його родин і сиріт та вдів по священиках. За цим гарним початком повинні прийти ще кращі вчинки та досяги колективних зусиль і праці. О. крил. і пос. Л. Куницький вніс у руки голови Надз. Ради о. ігумена Климентія тост на честь і здоровля рухливої та енергійної Управи кооперативи, що зуміла в короткому часі дійти до такого поважного й богато обіцюючого подвигу як придбання цінного літнища.

В год. 6. вечором всі учасники свята розїхались, а в „Зелемінї" поплило далі тихе, спокійне і соняшне життя. Побажатиб тільки, щоби почата так гарно праця кооперативи розвивалась далі якнайкраще та щоби всі заінтересовані якнайенергічніше її підтримали і дали цим запоруку світлого розвитку цьому новому нашому літнищу.

Священик віцеміністром освіти.

Президент Польщі підписав розпорядок, яким іменує о. д-ра Брон. Жонголовича держ. підсекретарем у мін-стві віроісповідань і публичної освіти.

Заява 6 партій Центроліву.

Дня 20. червня в сенаті відбулося засідання послів і сенаторів 6 парл. партій, що творять Центролів. Проводили посли: Хацінський (ХД), Домбський (Стр. Хл.), Янковський (НПР), Недзялковський (ППС), Руґ (Визв.), Вітос (Пяст). Віцемаршал сойму Домбський сказав, що внутр. положення Польщі наближається до рішення. Відповідальність за нин. стан поносять передовсім: марш. Пілсудський і през. Мосцїцький. Партії злучилися, щоби зробити кінець потравневій системі. Треба означити ясніше для суспільности спільну мету, а побіда прийде. Пос. Недзялковський сказав, що боротимуться за демократію та право і готові взяти відповідальність за Польщу. Партії Центроліву ділять ріжні погляди й ріжні клясові основи. Зуміли переломити те, що їх ділить, щоби створити народню цілість за законом і свободою проти диктатури. Такаж провідна думка буде і на краківському конґресі. Опісля 6 партій ухвалили заяву, в якій домагаються: уступлення уряду диктатури Йос. Пілсудського, утворення конституційного уряду, основаного на довірю суспільности, уряду, що разом із парляментом вступив би у боротьбу з господарською катастрофою та нуждою працюючого населення сіл і міст.

Комуністичні демонстрації в Станиславові.

Дня 10. червня комуністи старалися демонструвати перед станиславівським судом у звязку із смертним присудом на 3 львівських комуністів. Поліція, що хотів відібрати прапор комуністові Дрешерові, цей комуніст ударив каменем у голову так, що він впав на землю. Щойно коли поліцай вистрілив двічі для перестороги, відібрав прапор. Поліція арештувала 10 комуністів.

Вбито польського прикорд. сторожа?

Польські часописи повідомляють, що на нім.-польськім кордоні напроти села Длуґоше, в Сх. Прусії, німці застрілили польського прикордонного сторожа Кахелю. Німці відвезли вбитого до села Простки.

Процес бувш. посла С. Підгірського.

Дня 20. червня окружний суд у Варшаві почав розглядати справу бувш. соймового посла Самійла Підгірського, обвинуваченого в протидержавній акції: кольпортажі комуністичних друків, які найшли в його кімнаті в соймовім готелі. Обвинувачений до вини не признається, каже, що валізу з комун. паперами йому хтось підкинув. Між свідками є посли: Ратай, Барліцький та Козицький.

Посвячення моста на Бистриці.

Дня 20. червня відбулося посвячення нового залізно-бетонового мосту на Бистриці біля Микитинець. Присутній мін. прилюдних робіт Матакевич виголосив промову. Міст коштує пів міліона зол.

Гінденбурґ приняв димісію Мольденгавера.

През. Гінденбурґ на пропозицію канцлера держави приняв димісію міністра фінансів Мольденгавера. Рівночасно президент поручив аж до хвилі порішення справ наслідства, керовництво мін-ства фінансів канцлерові Брюнінґові. Часописи повідомляють, що міністром фінансів буде пруський міністр скарбу Гепкер-Ашоф. Приняття теки міністра фінансів робить він залежним від того, щоби йому дали повновласти для переведення успішної редукції видатків у бюджеті та щоби міг бути і надалі міністром скарбу в пруськім уряді.

Складайте жертви на оселю українських робітників пера в Ямнім!

Конґрес Пенклюбів.

На отворенні конґресу Пенклюбів у польськім соймі було ок. 100 закордонних делеґатів. Наради отворив голова централі Пенклюбів письменник Гелсвезі. Опісля промовляв марш. Дашинський, як господар будинку, міністр закордонних справ Залеський, президент Варшави Слонімський та письм. Ферд. Ґетель. Зїзд потріває 8 днів.

Пожежа в Перемишлі.

У ночі з четверга на пятницю згоріли в Перемишлі магазини мех. ткальні „Давін". Згоріло около 40 ваґонів прядива і ін. матеріялу вартости 380 тис. зол.

НОВИНКИ

— **ПОЧТОВІ СКЛАДАНКИ розсилаємо з нинішнім числом і просимо Вп. Передплатників негайно відновляти передплату, щоби не було перерви у висилці часопису. Передплата на липень виносить 5 зол.**

— **Фотограф Янушевич, вул. Вінцентого Поля ч. 1. (бічна Зеленої), Тел. 59-60.** 1545

— **Робітня футер Юліяна Глушевського перенесена на вул. Коперника 16.** 2296 3-?

— **За висилку українських дітей з Відня до краю.** Від о. д-ра Горникевича, греко-кат. пароха у Відні, дістаємо письмо такого змісту: Впр. о. мітрат Тит Войнаровський у Львові зложив 20 долярів на висилку одного хлопця на шої віденської кольонії до пластового табору в Підлютім. Дякуючи за цей щедрий дарунок, парох. уряд церкви св. Варвари у Відні просить горячо українське громадянство у краю підтримати цю важну акцію висилки наших найздібніших і найбідніших учнів з заграниці на ферії до рідного краю, щоби цим способом врятувати їх для нашого народу. Ласкаві жертви можна присилати до Адміністрації „Діла" з дописком: „На висилку українських дітей з Відня до краю".

— **Приїзд закарпатських гостей.** Дня 22. червня уладжує в салях „Української Бесіди" Т-во „Українська Бесіда" разом зі старшими пластунами для своїх членів іними впроваджених гостей чайний вечір з танцями з нагоди приїзду прогульки закарпатських студентів. Окремих запрошень не висилається. Сподіємося, що громадянство щиро привітає наших братів і численно прибуде на чайний вечір, тимбільше, що дохід призначений на покриття коштів прогульки. Буфет у заряді I. к. старших пластунок „Ті, що греблі рвуть". Початок в год. 22.

— **Памяти П. Холодного.** У четвер 20. ц. м. відбулося в бібліотечній салі Т-ва „Просвіта" урочисте засідання Управи „Українського Т-ва допомоги еміґрантам із Великої України у Львові", присвячене памяти члена і б. голови Т-ва Петра Ів. Холодного. На засіданні, яке мало дуже симпатичний характер, зібралося значне число членів Т-ва й запрошених гостей. Відкрив його теперішній голова Т-ва артист-маляр проф. Юрій Магалевський довшим вступним словом, присвяченим Небіжчикові, подаючи його життєпис і опис похорону. Опісля промовляли: інж. Ів. Кандяк, характеризуючи Покійного як ученого хеміка й фізика, дир. Вол. Дорошенко й мец. Мих. Корчинський поділилися своїми згадками про нього, а вкінці проф. Магалевський, як співробітник Покійного на малярському полі, схарактеризував його діяльність як артиста-маляря, подаючи низку прецікавих прикладів з його упертої праці над собою. Вісткою про приготовання ширшої Академії на честь П. І. Холодного закінчив предсідник це засідання.

— **Концерт шкільної дітвори у честь Преосв. митроп. Шептицького.** Семиклясова українська школа ім. Шашкевича у Львові уладжує в неділю 22. червня в год. 5. зполудня в своїм новім будинку при вул. Замкневій ч. 8 (побіч вул. Городецької під св. Юром) у честь 30-літнього ювилею **Преосв. Митрополита,** свого великого добродія, святочний вечірок, зложений з хорів шкільної молоді, промов і деклямацій. На це свято запрошується Вп. Родичів і Громадянство нашого міста.

— **Виступ п. З. Дольницького в Міському Театрі.** У вівторок 24. ц. м. виступить наш земляк, відомий барітоніст заграничних опер, п. З. Дольницький в опері Россінія: „Цирулик Севільський“ у партії Фітара враз із варшавською сопраністкою Е. Бандровською.

— **В держ. учит. сем. в Тернополі** одержали учит. дипльоми отсі українці: Аннюк Михайлина, (екст.), Джус Андрій, Жмуд Іван, Захарчук Стефанія (екст.), Іванків Іван, Конрад Северин, Різничок Тарас, Смаль-Стоцький Роман, Стойко Іван, Тарнавська Єремія (екст.), Федорів Володимир, Шуран Стефанія (екст.), Юрчук Мирослав.

— **Перед виїздом** на ферії і на соняшні дні кожний купує обув **Дель-ка,** бо має великий вибір — а її купує по постійних цінах, точно означених. Гляди нинішне оголошення на стороні 3.

— **Іспит зрілости** в II. державній гімназії (математично-природничій) у Самборі відбувся в днях 12.—17. травня ц. р. під проводом дир. Лаврентія Борека. До устного іспиту допущено всіх, себто 5 гр.-кат., 21 рим.-кат., 12 жидів, 1 еванг. Із українців здавали і здали слідуючі: Кульчицький Теофіль, Луцик Володимир, Малішевський Василь, Ребізант Юрій, Слиш Теодор Мирослав. Крім цих здавали 2 приватистки (1 лат. обр., 1 жид) і 1 приватист (лат. обр.) Не репробували нікого.

— **Іспит зрілости** в прив. коед. гімназії „Рідної Школи“ в **Яворові** відбувся в днях 23—31. травня під проводом дир. Каз. Людв. Тулеї. Іспит зрілости здали: Боднар Антін, Бучкевич Михайло, Будзіцький Іван, Голик Маріян, Голойда Степан, Дрималик Лев, Кузич Ярослав, Лішинський Степан, Луців Мирослав, Малець Остап, Недзьвецька Олена, Ольховий Теодор, Ортинський Ерон, Паньків Антін, Паук Іван, Пеленський Роман, Рихлинський Степан, Солшикевич Роман, Турянський Іван, Пушкевич Ярослава, Щирба Анна, Щирба Іван. До устного іспиту допущено 27 екстернів, іспит здало 22, відступило 3, репробували на пів року 2 екстернів.

— **З нашого наукового руху на чужині.** В „Укр. Наук. Інституті“ в Берліні відбувся 20. ц. м. виклад д-ра Б. Крупницького в українській мові: „Московсько-козацька експедиція на Крим у 1687 р. і німецькі пресові звістки тодішньої доби“. — Українське Педагогічне Т-во у Празі скликає Загальні Збори дня 26. ц. м. На цих зборах будуть прочитані Спогади про П. Холодного С. Русової, С. Сірополка, Р. Лісовського та Д. Пасічника.

— **Ріжні вістки.** У Франції великі бурі; залізнича лінія Париж-Нім перервана. — В околицях Катовиць у лісах князя Пшчинського (Мурка Весела) вибухла пожежа з невідомих причин, знищила 800 моргів лісу. — У нім. місті Райнікендорф прийшло до цікавих сутичок соціялістів із комуністами. — Болгарський прем'єр міністрів Лапчев виїхав до Скандинавії буцімто в урядових справах, а в дійсности, щоби підготовити ґрунт до заручин свого короля, Бориса, який має вибирати між наслідницею шведського престола Інґридою і двома данськими княжнами. — Ню Йорк переляканий анонімним листом якогось злочинця, що признається до двох убивств і заповідає нових... 16. — Мешканці Королівської Гути (Горішній Шлеськ) заплатять кару від 5—50 зол., коли не брали участи в останніх громадських виборах. — Підчас славних щорічних кінських перегонів в Англії (в м. Лесет) грім убив 2 особи, в цьому „букмейкера“; перегони буря перервала. — В окрузі Артемовськ (СРСР) вибух газів у копальні вбив 35 шахтярів.

— **Здобуття фенізму** В югославянськім м. Дяково істнує від 30 літ пожежна сторожа. Вона складена з мущин, так само як і усіх інших містах. Та жінки цього містечка роблять почин, який можуть наслідувати інші жінки на всьому світі: вони зорганізували добровольчий відділ жінок-пожежниць і його приняли до міської сторожі. Як бачимо — жінки можуть не тільки розбуджувати вогонь, але і його гасити.

— **Карієра.** Кілька літ тому славна теозофка Анна Безант повідомила світ про те, що вона відкрила нового месію: молодого, аристократичного гіндуса Крішнамутрі. Журналісти великих столиць інтервювали цього нового Месію, зясували його високі наміри і ждали терпеливо того дня, коли все те, що він обіцяв людству здійсниться. Після численних відчитів в Европі Крішнамутрі відкрив новий світ: кіно. Захоплений кіном виїхав до Голівуду і там хоче стати актором. Тонова фільма дає змогу кандидатові на Месію проповідувати своє слово з екрану. А місце прегарного Валентіна все ще вільне.

— **Податок на коти.** Шлеське містечко Левенберг придумало спосіб, як збогатити міську касу. Маґістрат наложив податок на всіх, що мають коти. Мешканці прочитали розпорядок і ні вухом не моргнули. Коти мявкали і ловили миші безплатно. Тоді радні Левенбергу придумали спосіб і на це. У ночі розставили на вулицях і в городах „котоловки“. Чимало котів зазнало долі мишей. Від тоді власники почали платити податок.

— **Справлення помилки.** У вчорашньому „Ділі“, у вступній статті п. з. „Після хорватського процесу“, зложено помилково в першій шпальті, 6-ий рядок з долу: здеморалізувати правління краю. Має бути: здемократизувати правління краю.

Зі спортового життя.

Україна—Лехія.

Найважніші змагання в цьому сезоні за мистецтво А-кляси відбудуться в цю неділю між Україною і Лехією, двома львівськими претендентами до мистецтва, що мають тільки по одному страченому пунктові. Україні признано на днях вальковер зі змагань з Ресовією, які, як відомо, закінчилися були ремісово 1:1, бо ряшівська дружина виступила була проти України з незголошеними грачами. Отже ці змагання зверифіковано 3:0 в користь України, яка після четвергової перемоги над стрийською Поґонею здобула разом 11 пунктів на 6 розіграних змагань. Колиб українська дружина виграла недільні змагання з Лехією, то стане на першому місці в табелі, бо й тепер має найліпше зі всіх А-клясових дружин відношення воріт (18:5!). Свідома ваги тих змагань, повинна одинацятка України напружити всі свої сили, аби не датися й найнебезпечнішому свому суперникові. Змагання з Лехією відбудуться на грищі Погоні і зачнуться точно в год. 4. попол., аби учасники їх мали ще змогу бути на святі читалень, що відбудеться на площі „Сокола-Батька“.

Інші недільні змагання.

З львівських лігових дружин Чорні грають у себе з варшавською Польонією, при чому мають вигляди здобути першу перемогу в цьому сезоні. Погонь грає з Л. К. С. у Лодзі. — З А-клясових львівських дружин грає Гасмонея на свому грищі з Ресовією.

На Пластовий Дім.

ДВАЦЯТИЙ ВИКАЗ.

На Пластовий Дім у Львові (Кооп. Банк „Дністер“ у Львові, вул. Руська ч. 20, вкл. книж. ч. 15.000) зложили дальше в золотих: 734) о. Василь Кулик, Зборів 5. 735) Степан Купчик, Зборів 5. 736) о. Василь Кушнір, Вербів 5. 737) Юрій Могильницький, Теребовля 2. 738) о. Михайло Бабяк, Дідушиці Вел. 2. 739) Проф. Антін Коваленко, Львів 10. 740) Іван Свистун, Осталовичі 12 і кличе Каролину Бойкову з Підгайчик, Льва Войчака з Подусільної, Стефу Косачівну зі Станиславова, Іллю Посмітюха з Тернополя, Іванку Никонівну з Бродів і Андрія Бекесевича з Сороцька. 741) Станиславівська філія Краєвого Т-ва охорони дітей і опіки над молодю 50.

742) 84 К. УУПЮ. Жовква 20 і кличе Т-во „Зорю" й „Українську Бесіду" в Жовкві. 743) Евген Кулик, ЛЧ 9 і кличе адв. д-ра Гардецького і В. Микитюка з Кут та бувших пластунів коломийського коша. 744) Підготовчий Курінь УУСП „Неввірущі", Золочів 100 і кличе всі українські товариства й установи в Золочеві. 745) Ковальська Мирослава, 1. К УУСП „Ті, що греблі рвуть" 5. 746) Іван Ільницький, Бистриця 2. 747) Анастазія Тарська, Судова Вишня — збірка з нагоди прашиння п. Р. Ферещової 31.70. 748) о. Теодор Попель, Львів 10. 749) Суддя Клим Карачевський, Щирець 5.10. 750. о. Степан Венгринович, Сянік 10. 751) о. Володимир Микулович, Немирів 5. 752) Гр.-кат. парох. уряд Церківна 4. 753) о. Іван Кубарич, Шепелі 3. 754) Кооп. „Сільський Господар", Дрогобич 10. 755) Д-р Михайло Коцюба, Львів 10. 756) Львівська філія Т-ва охорони дітей і опіки над молоддю — дохід з фестину 650. 757) Теодора Нетребецька, Береги Дол. 5 і кличе о. Григорія Канду з Михнівця, д-ра Кобільника із Самбора, Юлію Сапрунівну зі Стефкови, д-ра Олексу Пеленського з Комарна, Людвика Федоровича з Ліська, Любомиру Мулькевича з Гаїніка Маріямпольського і Трофима Слободяна з Чорної. 758) Львівські пластові курінї зі збірки бльочками 247.23. 759) 2. Курінь УУПЮ, Львів — збірка до пушки на сходинах 20.21. 760. ОПК 2 — збірка з конкурсу краси 29.5. ц. р. 69.71. 761) Д-р Р. Могильницький, Львів 20 і кличе д-ра Пасічника з Долини, д-ра Мацькова, д-ра Решетила і проф. Світлика з Ряшева, о. Федіва з Коломиї, д-ра Скоморовського з Югославії, інж. Гевряка з Познаня, д-ра Снігуровича з Устя і д-ра Чабака та його жінку д-ра Анну Чабак з Югославії. 762) Д-р Т. Бурачинський — неприйнятий гонорар д-ром Дмоховським у Львові 30. 763) Іван Володимир Гнідан, Томашів Маз. 5. 764) Осип Гронський, Львів 10 і кличе всі учительки з Клепарова, Степана Дурила й інсп. Анатоля Ільницького. 765) о. Михайло Клюк, Заруддї 10. 766) Д-р Евген Щуровський, Львів 10 і кличе Стефу Голінату зі Львова і д-ра Богдана Савчака зі Щирця на довільну квоту. 767) Стися Дзерович 5 і кличе Нізю й Орця Павлюків і Реню Козицьку зі Зборова. 768) о. Киприян Ясеницький, Жовтанці 10. 769) Наталія Лупька 10. 770) Петро Постолюк, Львів 20. 771) Дмитро Жук, Павлова 3. 772) о. Василь Подолянчук, Чернилів Руський 3. 773) Кооп. „Надія", Селиська 20. 774) Інж. Василь Котик 10. 775) Інж. Дамян Пеленський 4. 776) Д-р П. Волянський, Станиславів 10. 777) Вікторія Леськівна, Шудеялова 10 і кличе всіх заточенців повіту сокільського і білостоцького. 778) Д-р Йосиф Бородчак, Рожнітів 25 і кличе д-ра Василя Дичка з Поморян, д-ра Романа Курбаса з Рожнітова, о. Теодора Чапижа з Камени, суддю Осипа Зятика, д-ра Василя Паліднора й Олександра Гапоновича з Рожнітова. 779) Д-р Микола Бісяк, Пшеворськ 10. 780) Д-р Маріян Левинський, Пшеворськ 2.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Субота, 21. червня, год. 4. попол. Попелюшка (з Віяінською і Дудзінським — для дітей).

Субота, 21. червня, год. 8. вечером „Контрольор спальних вагонів" (знижки).

Малий Міський Театр:

Субота, 21. червня, год. 8. вечером Поїзд-марево (ціни популярні).

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма: „Співець Монпарнасу".
КАСІНО: Сексуальна гігієна.
КОЛЬОСЕИ: Пат і Паташон як Дон Кі-тот. Він не має щастя. Пластуни горою.
КОПЕРНИК: Дівча з U. S. A. Шотляндський експрес.
ЛЕВ: З причини відновлення салі й інсталяції звукового апарату Кіно зачинене.
МАРУСЕНЬКА: Дівча з U. S. A. Шотляндський експрес.
ОАЗА: Батьку! (Капітан Сорель і його син).
ПАЛЯС: Звукова фільма: Небезпечна жінка.
ПАН: Останній син.
ПАСАЖ: Гроза Тексасу. Чорний птах.
ПРОМІНЬ: Опирі Варшави.
СТИЛЕВЕ: Останній монарх. Поліцушка.
ФАТАМОРГАНА: Шехерезада.
ХИМЕРА: Серце летуна.
УТІХА: Темпо, темпо! і Бастер Кітон як спортовець із любови.

Програма радіо.

Неділя 22. VI. 1930.

ЛЬВІВ (385,1) 15·50—17·10 Музика і відчити з Варш. 17·25 Концерт з Варшави. 19·10 і 19,50 Всячина. 20·00 Концерт з Кракова. 23·00 Музика з Варшави. **Katowici** (408,7) 18·50 Муз. інтермеццо. **Вильно** (368,1) 17·25 Лотиські пісні. **Подзь** (221,4) 20·00 Фортепян. **Ляйпціг** (259) 18·00 Нім. музика. **Кенігсберг** (276) 16·00 Легка музика. **Копенгаген** (281) 21·30 Фортепян. **Бресляв** (325) 18·10 Скрипка. **Штутгарт** (360) 19·30 Оперетка. **Франкфурт** (390) 19.30 Опера. **Букарешт** (394) 16·00 Легка музика. **Берн** (403) 20·30 Камерний концерт. **Берлін** (418) 18·00 Г. Шуман. 18·25 Квартет. **Рим** (441) 21·02 Опера. **Прага** (487) 20·00 Російські пісні. **Відень** (516,3) 19·15 Камерна муз. **Будапешт** (550) 12·25 Симф. концерт. **Харків** (1304) 20·00 Артистич. авдиція. **Москва** (1481) 18·45 Концерт. **Париж** (1725) 21·00 Концерт.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Український Театр „Кооператива" у Львові. Український Театр ім. І. Тобілевича в Станиславові:
Неділя 22. VI. Ревія: „Раз та добре". Понеділок, 23. VI. „Паяцик".

Торговельна Школа Т-ва „Просвіта" з кооперативним напрямом у Львові, вул. Корнякта ч. 1. III. поверх приймає ВПИСИ до дня 1. липня 1930 р. від год. 10—12 рано особисто й письменно за предложенням метрики, останнього шкільного свідоцтва і 10 зол. вписового. Пізніші зголошення будуть прийматись тільки в міру вільних місць. — **Управа.**
2304 5—15

Управа жіночої гімназії Р. Ш. (гуманістичний тип) у Коломиї повідомляє, що вступні іспити до клас IV—VII відбудуться дня 28. червня. Управа відкриє класу I—III, коли зголоситься відповідне число кандидаток. 2318 3-3

Управа жіночої учительської семинарії Р. Ш. в Коломиї повідомляє, що вступні іспити на курси I—IV відбудуться в днях 27, 28 і 30. червня. Вписи ся тревативуть до 2. липня. 2318 3-3

Трилітня фахова жіноча школа коол. „Труд" у Львові (концесіонована Шкільною Кураторією до ч. III—1087/30) приймає **вписи учениць на 1-й і 2-й** рік відділу кравецтва і білизнярства. Умовою приняття: покінчення щонайменче 5 клас всенародньої школи з добрим успіхом і вік від 14—18 р. життя. Зголошення особисті і письменні щоденно від 10—13 в льокалі кооп. „Труд" Ринок ч. 39. 2325 1-1

Українська гімназія Р. Ш. в Яворові. Вступні іспити до I. кляси відбудуться 28 червня, а до клас II—VIII. відбудуться в днях 25, 26 і 27 червня п. р. Рівночасно повідомляється, що гімназія отримала на шк. рік 1930/31 **право прилюдности.** (Розп. М. В. Р. і О. П. з дня 5 червня 1930. Ч. II—11272/30). — **Управа гімназії.** 2329 1—3

Вписи до 7-клясової дівочої всенародньої школи ім. Шевченка і до захоронки на Стрийському передмістю (вул. Мохнацького 12) відбуваються від 23. п. м. починаючи, що дня від 8—14 години, — від 30. червня рано й пополудні (від 8—12 і від 3—6). **Вступні іспити** відбудуться в днях 26. і 27. червня
2337 1—1

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ЛІТНИЩЕ кліматичне ДОРА **Пансіон „ОЛЕНА"** відновлений, прегарно, догідно положений, близько стації, Прута і ліса. Сонячні кімнати, веранди, сада, город, радіо. Харч першорядний; ціни дійсно дешеві. Інформації дає управа. 2183 4—5

ПОТРІБНИЙ на півтора місяця для 2 осіб з дитиною покій з харчем у здоровій, лісистій (під-) карпатській околиці. — Зголошення з умовами приймає Адміністрація „Діла" під: „Літники".
2308 2—2

СТУДЕНТ Богословської Академії пошукує лекції або іншого заняття на ферії. Зголошення до Адміністрації „для Теольога". 2312 2-2

КОЖНА з пань має змогу використати шістьтижневий, підчас ферій, курс крою і шиття за 35 зол., наука щоденно 3 години. Приймає роботи по знижених цінах. „Jolanda" Сташіца 8 II. пов. бічна Хорущини. 2309 3-?

ДОРА! Новововідкритий український пансіон „Тереня" поручає покої з верандами і цілим удержанням. 2279 2-2

ГОДИННИК ВАШ буде найліпше направлений у найбільшій годинникарській робітні **Івана Зельтенрайха** Львів, пл. Марійська ч. 5. — З провінції просимо репарації присилати почтою. — Старомодні жіночі годинники переробляємо на ручні. 1857 73—?

ШЕНКЛІВНА, Пекарська 44. Приготування до практичного іспиту на учителів народніх шкіл, — евентуально приготування до вищого учительського іспиту: історія, географія, польська та німецька мови від 15. липня. Листовні інформації. — Дотепер понад 1500 випробованих. 2307 3-10

УМЕБЛЬОВАНА, фронтова кімната з 2 вікнами, світлом і услугою до винайму, вул. Виспянського 31 партер. **Чинш 90 зол.** 2310 3-4

МОДНІ бранзолетки, також іншу біжутерію поручає дешево Домбровскі-Розважевскі, Львів, (Готель Жоржа), Тел. 27—29. 1856 21—?

ДЯК-ДИРИҐЕНТ хору, потрібний зараз. Зголошення: гр.-кат. парох. уряд Глещава, п. Теребовля. 2326 1-2

УЧЕНИЦЯ VII. кл. гімн. пошукує якогонебудь заняття на час шкільних ферій. Зголошення до Адм. „Діло" під „Маруся". 2327 1-1

ДОРА, пансіон „Тереня" покій з удержанням для 1 особи зол. 10, для 2 осіб зол. 16, для 3 осіб зол. 22, для 4 осіб зол. 28. — Софія Свищукова Дора.
2328 1—1

ПРИЙМУ ПАННОЧКИ на станцію. Добрий харч. Запевнена опіка. Фортепян у хаті. На бажання лекції фортепяну. — **Олена Левицька**, Глубока 12/I VIII сходи. 2332 1—4

ПОШУКУЮ заряду дому у священика-вдівця. Зголошення до Адмін. під „Вдова". 2334 1-1

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

КОНКУРС

1) на текст гимну „Рідної Школи" змісту річевого, поетичної форми, величини 30х—40х строф, неменше 12—16 рядків;

2) на ювилейну віконну наліпку на дві краски зображуючу ідею „Рідної Школи";

3) на металеву емальовану двобарвну ювилейну відзнаку „Рідної Школи".

Остаточний речинець для предложення кожної з тих праць — 15 вересня 1930. За найвідповідніший проект по 50 зол. нагороди. Ненагороджені проекти звернеться, або купиться. 2333 1—2

Головна Управа „Рідної Школи".

Оголошення.

В Ямній, біля Яремча у вакаційній оселі філії „Учительська Громада" в Станиславові, найдуть приміщення в липні ученики, в серпні учениці серед. шкіл. Кошта удержання около 90 зол. місячно. Для незаможних можлива знижка. Зголошення слати, найдальше до 27. червня 1930 р. на адресу: Д-р Іван Рибчин, Станиславів, вул. Лібермана 7.
2223 1—2

Подяка.

Всім Високопреподобним Отцям Духовним, що відправили похоронні обряди і всім, що взяли участь в похоронах нашого батька, діда і прадіда **бл. п. о. Лукіяна Січинського**, пароха в Мшані та висказали нам устно або письменно своє спочування в нашім тяжкім горю, висказуємо найсердечнішу подяку. — **Родина.** 2335 1-1

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". В друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10